

Blauwe vrijdag

Toen ik terug in de tijd ging om het meisje met de blauwe ogen en het ivoren mes te zoeken, had ik niet gedacht dat ik haar ook echt zou vinden. Ik had de klus alleen maar aangenomen voor het geld.

Mijn avontuur begon op een koude dag in januari, de vrijdag voor blauwe maandag, officieel de deprimerendste dag van het jaar. Ik struikelde bijna over een stapel dode kerstbomen toen ik de trap afliep. Ik had tot laat zitten gamen en had me verslapen en dus geen tijd gehad om te ontbijten. En tijdens de pauze pikte Dinu Balan mijn zakje paprika-chips voordat ik er zelf ook maar iets van op had. (Ik heb niet met hem gevochten, want hij is bijna twee keer zo groot als ik.)

Dus ik kon nauwelijks wachten op de lunchpauze.

Maar een paar minuten voordat de bel ging, kwam de schoolsecretaresse de klas binnen en gaf onze juf een velletje papier. Juf Eckardt keek ernaar en toen naar mij.

‘Alexander,’ zei ze, ‘het schoolhoofd wil je nu meteen spreken.’

‘O-oh!’ riepen sommige kinderen, en Dinu zei: ‘Wat heb jij gedaan, Ukkie?’

Even voor de duidelijkheid, ik heet geen ‘Ukkie’. Sommige kinderen

noemen me zo omdat ik een beetje klein ben voor mijn leeftijd.

Ze keken me allemaal aan alsof ik een bank had beroofd. Ik keek boos terug en stond op.

Je moet weten dat ik bijna altijd goeie zin heb. Alleen als ik honger heb, word ik chagrijnig. En ik verging van de honger.

Ik volgde de secretaresse door de gang naar haar kantoortje. Ze klopte op de deur van het schoolhoofd en opende die op een kiertje.

‘Alexander Papas voor u,’ zei ze.

‘Stuur hem maar naar binnen,’ hoorde ik juf Okonmah zeggen. Ze zat aan haar bureau. Door het raam achter haar scheen kil, winters licht naar binnen.

‘Ga maar zitten, Alex,’ zei ze.

Ik ging op het randje van de stoel zitten, klaar om er zo snel mogelijk weer vandoor te gaan. ‘Heb ik iets fout gedaan, juf?’

‘Integendeel; ik heb misschien een bijzondere kans voor je. Daar moet ik alleen even een paar dingen voor weten. Ga je nog steeds naar de Latijnse Club hier op school?’

‘Ja, juf.’

‘Hoe is je Latijn?’

‘Best goed. Juf Forte zegt dat ik er goed in ben omdat ik Grieks spreek, omdat daardoor het taalgedeelte van mijn hersenen groter is.’

‘Spreek je Grieks?’

Ik knikte. ‘Ik woon bij mijn oma. Ze komt uit Griekenland en in de zomervakantie gaan we meestal naar mijn tante in de buurt van Athene.’

‘Natuurlijk.’ Ze schreef iets op een vel papier. ‘Hoe oud ben je ook weer?’

‘Twaalf, juf. Bijna dertien.’

‘Je bent klein voor je leeftijd, hè?’

Ik fronste. ‘Nou en?’

‘Je hoeft niet in de verdediging te schieten, Alex,’ zei ze. ‘In dit geval is het positief. En hoe is je gebit?’

‘Mijn gebit?’ Ik vroeg me af waarom ze dát in vredesnaam wilde weten.

‘Heb je vullingen?’

‘Nee, juf.’

‘Zeker weten?’

‘Kijk maar.’ Ik deed mijn mond zo ver mogelijk open.

Het was sarcastisch bedoeld, maar tot mijn verbazing stond ze echt op, boog voorover en keek in mijn mond. Ik rook haar adem. Die stonk naar koffie.

‘Uitstekend.’ Ze ging weer zitten en maakte nog een aantekening.

‘Je vindt het leuk om dingen over de Romeinen te leren, hè?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Tuurlijk. Ook over de Vikingen en de Egyptenaren. Maar de Romeinen vind ik het leukst.’

Ze legde haar pen neer en keek me aan. ‘Als je de kans zou krijgen, Alex, zou je dan terug willen naar de tijd van de oude Romeinen?’

Ping! Er verscheen een denkbeeldig lampje boven mijn hoofd. Hassan, die een klas hoger zat, had een keer als figurant mogen meespelen in een film. Ze hadden hem vijftig pond betaald om alleen maar wat rond te hangen met een stel andere mensen en hij mocht een hele dag van school wegblijven. Waarschijnlijk had er nu iemand figuranten nodig voor een film over de Romeinen. Of misschien zelfs een tiener die een paar regels mocht zeggen en zo.

‘Ja, juf,’ zei ik. ‘Dat lijkt me geweldig.’

‘En je familie kan wel wat extra inkomen gebruiken?’

‘Zeker, juf. Mijn oma leeft van haar pensioentje.’ Mijn hart ging te-

keer. Als ik een hele week als figurant mocht werken, kon ik wel tweehonderdvijftig pond verdienen, of zelfs nog meer. Dan kon ik een smartphone kopen. En wie weet stuurden de filmmakers me wel ergens heen waar het lekker warm en zonnig was, om op locatie te filmen. Dit kon wel eens mijn kans zijn om door te breken in de filmwereld en rijk en beroemd te worden. Misschien was het wel het begin van een fantastische carrière!

Mijn gedachten buitelden over elkaar heen en juf Okonmah moest een paar keer met haar vingers knippen om mijn aandacht te trekken.

‘Alexander,’ zei ze, ‘ik vroeg of je goed de weg weet in Londen.’

‘Ja, juf,’ zei ik. ‘Ik doe vaak de boodschappen voor mijn oma. Ik ga overal heen met de bus, de metro en de trein. In m’n eentje,’ voegde ik eraan toe.

Ze keek me even aan, pakte toen een kaartje van haar bureau en gaf dat aan mij.

‘Kun je morgen om twaalf uur op dit adres zijn?’

Het was een visitekaartje, met zwarte letters op een crèmekleurige achtergrond. Er stond op: SOLOMON DAISY, DE DAISY-GROEP, HET DAISY-GEBOUW, WALLBROOK 7, ECN4N 4TA LONDEN.

De volgende dag was het zaterdag. Meestal maak ik dan ’s morgens de flat schoon en ga ik ’s middags op het plein een balletje trappen, of als het regent op mijn PlayStation spelen. Maar als dit betekende dat ik kans maakte om in films mee te spelen, vond ik het helemaal niet erg om mijn dag wat anders in te delen.

‘Ja, juf. Dat lukt wel.’

‘Succes, dan,’ zei ze. ‘Zorg dat je op tijd bent. En ga nu maar snel lunchen voordat alle vissticks en frietjes op zijn.’

‘Bedankt, juf.’ Ik stond op en stopte het kaartje in mijn zak.

‘O, Alex?’

Met mijn hand al op de klink draaide ik me om. ‘Ja?’

‘Vertel hier niemand iets over, ook je vrienden niet en zelfs je oma niet. Dat zou de deal in gevaar kunnen brengen.’

Ik ga je een tip geven: als het schoolhoofd je op een missie stuurt en zegt dat je er niets over tegen je ouders of je wettige voogd mag zeggen, dan zit er een luchtje aan.

Solomon Daisy

Die zaterdag stond ik, ruim op tijd, voor het opgegeven adres. Het Daisy-gebouw telde tien verdiepingen, gemaakt van glas en staal.

Binnen zaten drie blonde receptionisten (allemaal mannen) achter een bureau van lichtgeel hout. Ze droegen alle drie dezelfde zwarte jasjes, witte overhemden en smalle gele stropdassen. Even vroeg ik me af of ze een drieling waren. Of misschien zelfs klonen.

Toen ik het visitekaartje aan Kloon Eén gaf, trok hij een wenkbrauw op en bekeek hij me van top tot teen. ‘En jij bent...?’

‘Alexander Papas van Wandsworth Academy,’ zei ik. ‘Ik moest hier om twaalf uur zijn.’

Hij raakte een knopje aan en sprak toen in zijn headset. ‘Er is hier een schooljongen voor u die Alexander Papas heet, meneer.’ Hij knikte en wees achter me. ‘Neem die lift naar de bovenste verdieping,’ zei hij tegen mij. ‘Meneer Daisy verwacht je.’

Het was een supermoderne lift, maar ik zag nergens knoppen. De deuren gingen weer dicht en ik vroeg me al af wat ik moest doen toen de lift vanzelf omhoogging. Een paar tellen later gingen de deuren alweer open en stapte ik een kamer binnen met een reusachtig rond raam dat uitkeek

over de daken van andere gebouwen. Er lag dik wit tapijt op de vloer en er stonden glimmende blokken zwart marmer met zo te zien heel oude voorwerpen erop. Een daarvan was een Griekse vaas met rode, vechtende krijgers op een zwarte achtergrond. Ik zag ook een bronzen kat in Egyptische stijl met een gouden oorbel. Maar wat pas echt mijn aandacht trok, was een levensgroot borstschild zoals Romeinse soldaten ze droegen. Als het niet echt was, was het in elk geval een heel goede kopie. Dit werd hoe dan ook een kwaliteitsfilm.

‘Alexander,’ zei iemand. Ik draaide me om en zag een man achter een bureau zitten. Hij droeg een bril met een zwart montuur en had een flinke bos zwart haar met hier en daar wat grijs. Ik herkende Solomon Daisy, want ik had hem gisteravond gegoogeld.

Hij was rijk geworden met verschillende moderne uitvindingen, zoals computerchips en dat soort dingen. Maar hij had vooral veel geld verdiend met een betaalbare virtual reality-bril.

‘Ik ben Solomon Daisy,’ zei de man. ‘Aangenaam kennis met je te maken, Alexander.’ Hij duwde zichzelf omhoog uit een grote leren stoel en stak zijn hand over het bureau heen naar me uit.

Zijn bureau stond ver genoeg weg om me de tijd te geven hem van top tot teen te bekijken terwijl ik naar hem toe liep. Een grijs t-shirt in maat xxxl zat strak over zijn buik gespannen. Het verbaasde me dat hij geen pak droeg, maar ik wist dankzij mijn research dat hij een giga-miljardair was, en waarschijnlijk konden giga-miljardairs aantrekken wat ze zelf wilden.

‘Zeg maar Alex,’ zei ik. Zijn hand was warm en vochtig, maar ik liet niets merken en kneep er flink in.

‘Een stevige handdruk,’ zei hij, terwijl hij met een luide zucht weer ging zitten. ‘Daar hou ik van. Ga zitten, alsjeblieft.’

Ik ging zitten. De leren stoel was zo geel als echte boter en net zo zacht.

‘Wat wil jij bereiken in je leven, Alex?’ vroeg Solomon Daisy.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Hetzelfde als alle andere kinderen in mijn klas. Rijk en beroemd worden.’

Solomon Daisy schudde zijn grote hoofd. ‘Niemand streeft er nog naar ergens in uit te blinken,’ zei hij triest. En toen: ‘Zou je een miljoen willen verdienen?’

Ik gleed bijna van de boterzachte leren stoel.

‘Voor een film?’ Mijn stem klonk een beetje schor.

‘Wat?’ Nu klonk hij verbaasd.

‘U wilt dat ik meespeel in een film over het oude Rome, toch? Of misschien in een VR-spel?’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Onze directeur zei iets over een tijdreis naar het oude Rome.’

‘En dat is precies wat ik wil dat je doet. Een tijdreis maken. Alleen niet naar het oude Rome, maar naar Londen in de Romeinse tijd. En ik betaal je er een miljoen voor.’

‘Voor een virtual reality-spel?’

‘Geen virtual reality. Dit is echt. Ik wil dat je letterlijk teruggaat in de tijd.’

Ik keek hem even aan en slikte toen. Zijn bril had spiegelende glazen, waardoor ik zijn ogen bijna niet kon zien. Maar hij leek het echt te menen.

‘Het is gevaarlijk,’ legde hij uit. ‘Daarom betaal ik zo goed. Maar als je die reis naar het verleden maakt, dan krijg je het geld sowieso, of je nou terugkomt of niet.’

‘Of ik terugkom of niet?’ zei ik hem stompzinnig na.

Ik keek om me heen op zoek naar de verborgen camera of misschien een komiek die van achter het Romeinse borstschild tevoorschijn zou springen en zou roepen: ‘Haha! Grapje!’

Solomon Daisy lachte. ‘Je gelooft me niet,’ zei hij, ‘maar het is echt waar. Tijdreizen is niet iets van de toekomst. Het kan nu al. Ik heb het vorig jaar uitgevonden. Nou ja, eigenlijk hebben een paar van mijn technische jongens het uitgevonden.’

Ik bedacht dat de man waarschijnlijk gek was en dat ik zo snel mogelijk weg moest zien te komen. Maar de lift was zeker tien meter van mijn stoel af en er zaten geen knoppen aan de binnenkant. Mijn enige kans was om het spelletje mee te spelen tot ik de kans kreeg te ontsnappen. Misschien kon ik er een grapje over maken.

Met zijn dikke wenkbrauwen opgetrokken keek hij me aan.

Ik vroeg: ‘Hoe gaat dat, terugreizen in de tijd?’

‘Dat zou ik je kunnen vertellen...’ begon hij.

‘Maar dan moet u me zeker vermoorden?’ Dat zei ik maar half voor de grap.

Hij lachte kort. ‘Nee. Ik zou het je wel kunnen vertellen, maar dat zou een uur of twee duren, en dan zou je het nog steeds niet begrijpen.’

Ik stond op. ‘Neem me niet kwalijk, meneer Daisy, maar ik moet terug naar planeet aarde.’

Hij stond ook op en zonder de stralende glimlach op zijn gezicht zou ik me serieus zorgen hebben gemaakt. ‘Alex,’ zei hij, ‘heb je weleens van de Romeinse god Mithras gehoord?’

‘Ja,’ zei ik. ‘We hadden het vorige week bij Latijn over hem. Hij was een vreemde Romeinse god en zijn bewonderaars deden mysterieuze dingen. Zijn tempel is hier ergens in de buurt ontdekt toen ze puinruimden na de bombardementen in de oorlog. Mijn juf vertelde dat de Tem-

pel van Mithras kortgeleden op de oorspronkelijke plek is heropend.’

Solomon Daisy klapte verrukt in zijn grote handen. ‘Precies!’ riep hij. ‘En ik ga je laten zien waarom dat de perfecte plaats is voor een tijdportaal.’

Het Londens Mithraeum

‘Kom,’ zei Solomon Daisy. ‘Kom mee. Dan gaan we naar de Tempel van Mithras. Het is deze kant op.’ Hij ging me voor naar de lift en ik zag dat hij een héél grote maat Levi’s spijkerbroek en zwarte gympen droeg.

Ik volgde hem op veilige afstand.

Toen we langs de Griekse vaas liepen, kon ik het niet nalaten te vragen: ‘Is die echt?’

‘Ja, hij is een half miljoen waard.’

‘Bent u terug in de tijd gegaan om hem uit het oude Griekenland te halen?’

‘Nee.’ Hij drukte een knop op een zuil in om de lift te laten komen.

‘Wanneer je terug in de tijd reist, kun je niets meenemen. En je kunt ook niets mee terugbrengen. Ik heb de vaas gewoon gekocht,’ voegde hij eraan toe. ‘Tijdens een veiling.’

De liftdeuren gleden open en hij gebaarde me dat ik als eerste moest instappen. ‘Bovendien,’ zei hij terwijl hij na mij de lift in kwam, ‘kunnen volwassenen geen tijdreizen maken, alleen jonge tieners.’

De liftdeuren gingen dicht en ik hield mijn adem in. Als hij van plan

was iets te proberen, zou dit het perfecte moment zijn. Ik bereidde me voor om hem een trap tussen zijn benen te geven. Maar de liftdeuren gingen alweer open en ik zag de drie blonde klonen en nog wat andere mensen rondlopen.

Ik slaakte een zucht van verlichting.

‘Hierheen,’ zei hij, en hij liep naar de voordeuren. Het miezerde buiten, maar we hoefden alleen maar een wandelpad over te steken voor we door andere glazen deuren weer naar binnen stapten. Het gebouw zag eruit als een modern museum, niet als een tempel. Op een podium stonden twee glimlachende vrouwen. Ze hadden allebei een hypermoderne witte tablet in hun handen.

‘Welkom in het Londens Mithraeum, de Tempel van Mithras,’ zei de langste van de twee. ‘Hebt u gereserveerd?’

‘Meneer Daisy hoeft niet te reserveren!’ fluisterde de kleinere vrouw. ‘Hij is de eigenaar van het gebouw hier tegenover en komt bijna elke dag.’

‘Sorry, meneer!’ De wangen van de eerste vrouw kleurden roze.

‘De volgende voorstelling is over vijf minuten, als u en uw zoon meteen naar beneden willen gaan? Of u kunt deze tablet meenemen met informatie over de zeshonderd Romeinse voorwerpen aan de muur.’

Solomon Daisy wuifde het aanbod met een mollige hand weg. ‘We bekijken de historische voorwerpen later wel,’ zei hij, en hij ging me voor langs een wand vol Romeinse voorwerpen achter glas.

Boven aan de trap bleef hij staan, en ik ook.

De trap was gemaakt van glimmend zwart marmer. Het had iets spookachtigs, alsof je afdaalde in een grafkelder. Maar de vrouwen met de tablets waren er nog, dus het leek me wel veilig.

Tenzij ik uitgleed en naar beneden viel.

Of werd geduwd.

Reis door de tijd

Toen ik boven aan de zwarte marmeren trap stond, voelde ik mijn nek tintelen. Ik stapte opzij.

‘Na u,’ zei ik tegen de gekke giga-miljardair.

Terwijl ik achter Solomon Daisy aan naar beneden liep, zag ik dat er verschillende grondniveaus in de zwartmarmeren wanden naast de trap waren geëetst.

1941 BOMBARDEMENTEN TWEEDE WERELDOORLOG VERNIETIGEN GEBOUWEN OP DEZE PLEK, luidde de tekst bij een horizontale lijn. Iets verder naar beneden stond: 1666, DE GROTE BRAND VAN LONDEN. En bijna onderaan las ik: 1066, WILLEM DE VEROVERAAR IN LONDEN GEKROOND.

‘Op bijna elke oude locatie ter wereld,’ zei Solomon Daisy over zijn schouder, ‘ga je terug in de tijd wanneer je naar beneden gaat.’

Opluchting golfde door me heen. ‘O!’ zei ik. ‘Dus dít is de tijdmachine. Omlaaggaan naar de kelder.’

‘Nee,’ zei hij toen we een zwarte kamer in stapten. ‘Dit is niet de tijd-machine. We gaan alleen naar het niveau van Londen in de derde eeuw.’

Een gids wenkte ons naar nog een trap naar beneden, aan de andere kant van de kamer. ‘Loop maar door naar beneden en dompel je onder in het verleden,’ zei hij.

Opnieuw liet ik Solomon Daisy voorgaan. Op de onderste verdieping liepen we via zwarte deuren een donkere, ondergrondse ruimte in. Daar zag ik de ruïne van een oeroude tempel. Er stond een lage glaswand omheen.

Er waren al twaalf andere mensen binnen, zo te zien toeristen.

Eerlijk gezegd zag de ruïne er een beetje saai uit. Gewoon een grote stenen rechthoek en een zandbodem.

Gekke Daisy wees naar een grote, halfronde glasplaat. Daarop was een man met een slappe hoed en een wapperende mantel te zien die een stier neerstak.

‘Dat moet de Romeinse God Mithras voorstellen,’ zei Daisy. ‘Er zijn honderden afbeeldingen van hem gevonden met deze stier.’

‘Die stier is niet erg groot,’ zei ik. ‘Het is eerder een grote hond dan een stier... En hij kijkt er niet eens naar.’

Daisy knikte. ‘Het is een raadsel,’ zei hij. ‘We hebben alleen deze afbeelding maar we kennen het verhaal erachter niet.’

‘Wat gebeurde er eigenlijk in deze tempel?’ vroeg ik.

‘We weten het niet,’ zei Daisy. ‘Mensen kwamen hier bij elkaar om Mithras te vereren, maar we weten eigenlijk bijna niets over hoe ze dat deden.’

Ik keek naar de kleine ruïne onder ons.

‘Is dit de hele tempel?’ vroeg ik. ‘De kantine bij ons op school is nog groter.’

‘Dit is het,’ zei Solomon Daisy. ‘Deze ruimte werd alleen gebruikt tijdens een ceremonie, verder was hij altijd leeg. En daardoor is het de perfecte plaats voor een tijdportaal.’

‘Waarom moet het leeg zijn?’ vroeg ik.

‘Heb je de tv-serie *Star Trek* weleens gezien?’

‘Nee, maar wel de films.’

‘Dan weet je wat een transporter is.’

Ik knikte.

‘Wat zou er gebeuren als ze captain Kirk in een muur transporteerden?’

‘Dan zou hij doodgaan?’

‘Op een vreselijke manier. Om terug te reizen in de tijd moeten we precies bepalen waar je terecht komt. Als je naar het Londen van de derde eeuw – de Romeinse tijd – wilt, dan is deze tempel de perfecte plek om een portaal te plaatsen.’

Op een vreemde manier begon het best zinnig te klinken.

Ik besepte dat ik het steeds meer zag zitten.

En toen werd alles zwart.